

ПОСЛАННЯ ПРЕЗИДЕНТСТВА ТЕРИТОРІЇ

Тріумф царства Господа є неминучим

Говорячи про Відновлення, у жовтні 1831 року, Господь проголосив: “Ключі царства Бога ввірено людині на землі, і звідти покотиться євангелія аж до кінців землі, наче камінь, який відсічено від гори без рук, покотиться, доки він не наповнить усю землю” (УЗ 65:2). Церква Ісуса Христа—це і є царство, яке цар Навуходоносор побачив уві сні приблизно 2500 років тому: цей сон царю допоміг згадати Даниїл, а потім розтлумачив його за допомогою одкровення згори. Це і є царство, яке наповнить всю землю.

Коли Джозефу Сміту було 18 років, йому у видінні явився Мороній і, зокрема, повідомив, що його ім'я “матиме добру і погану славу серед усіх народів, колін і язиків” (Джозеф Сміт—Історія 1:33). Подумайте, наскільки малоімовірним здавалося виповнення цих слів, а сьогодні це видіння наблизилось до виповнення. У світі залишилося дуже мало країн, де ім'я і труд пророка Джозефа нікому не відомі. Причина цього розкрита в чудовому гімні, який написав Уільям В. Фелпс: “Слава людині, що чула Єгови! Бог нам пророка й провидця послав”.

Протистояння, з яким зіткнувся Джозеф Сміт, гоніння, які обрушилися на святих, наклепи й брехня всякого роду, були безпрецедентними в історії США. Однак пророк Джозеф Сміт зносив їх з вірою, оптимізмом і пророчою проникливістю, оскільки розумів: “Будівництво

Сіону є справою, яка цікавила людей Божих у кожную добу ... Пророки, священники і царі ... з радістю чекали того дня, в який ми живемо; і збуджені небесними і радісними очікуваннями, вони співали, писали і пророкували про цей наш день. ... І ще ненароджені покоління говоритимуть з особливою радістю про шлях, який ми пройшли, зайдні, які ми пережили, невтомну старанність, яку ми проявляли, всі неймовірні труднощі, які ми знесли, закладаючи основи тієї роботи, що принесла радість і благословення, відчутні для них; роботу, про яку Бог і ангели з радістю думали цілі покоління тому; ... роботу, яка повинна принести ... оновлення землі, славу Бога і спасіння людської сім'ї” (*Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт, [2011], розділ 44*).

Декому з нас може здаватися, ніби нас з усіх боків атакують. Будьте мужніми. “Діяння, і замисли, і наміри

Бога не можуть бути зруйнованими, не можуть вони також зійти нанівець (УЗ 3:1). Ця робота не може зазнати невдачі. Для неї визначений успіх в усіх куточках землі, в кожній країні. Це не означає, що невдач не буде, однак ми можемо черпати вітху у знанні про те, що вони завжди є тимчасовими, і Бог подолає їх.

Я маю особисте свідчення про те, що кров Ізраїля у значній мірі присутня в цих країнах, про які сказано у пророцтвах, і багато з яких можна назвати “північними”. На Церкву у Східноєвропейській території чекає велике майбутнє. Бригам Янг ясно бачив долю цієї роботи: “В оточенні натовпів погромників, коли повсюди загрожували смерть і знищення, я пам'ятаю, що почувався так само радісно [і] добре, як зараз. Перспективи могли здаватися безрадісними і дуже похмурими, але я ніколи не бачив такого часу для цієї євангелії, коли б я не знав, що результат буде успішним для справи істини” (www.lds.org/liahona/2013/05/beautiful-mornings?lang=ukr).

Він так сказав про утиски: “Ті, хто переслідує і хоче подолати цей народ, сприяють його піднесенню; вони послаблюють свої руки і зміцнюють руки цього народу. І кожного разу, намагаючись зменшити нашу кількість, вони збільшують її. А коли вони намагаються зруйнувати віру і добротність цього народу, Господь зміцнює ослабі коліна і укріплює хитких у вірі, тих,

Президент
Східноєвропейської
території Брюс Д.
Портер

хто не довіряє силі Божій, світлу та розуму. Наскільки диявол намагається знищити цей народ, настільки ж Бог збільшує праведність і силу цього народу” (*Ліягона*, бер. 2010, с. 20). Або, якщо сказати простіше: “Щоразу, як ви штурхаєте “мормонізм”, ви штурхаєте його вгору, а не вниз. Всемогутній Господь розпоряджається так” (*ДВУ*, 351).

Іноді може здаватися, що робота просувається дуже повільно. Однак за неї відповідає Бог, Він знає кінець від початку, і у Нього є Свій розклад і Свій план, які не схилять. Навіть у такі дні, коли, незважаючи на всі старання, здається, що робота не просувається, давайте пам’ятати про наказ: “Отже, не втомлюйтесь у добротності, бо ви закладаєте основи великої роботи. І з малого виходить те, що є великим” (УЗ 64:33). Згадайте притчу про гірчичне зерно: воно потрапляє в ґрунт і проростає, будучи найменшим з усього насіння, однак з нього виростає одна з найвищих рослин (в деяких місцях Середньої Азії вони досягають висоти вершника). Колісниця царства продовжує свій біг, скеровуючись могутньою рукою Єгови; і, попри будь-який спротив, вона буде рухатися вперед, поки не будуть виконані Його слова.

Бог наполегливо чинить Свої справи і завжди—з великим терпінням. Президент Джозеф Ф. Сміт якось зазначив, що: “Великі справи чиняться за одне покоління” (*Gospel Doctrine*, р. 119). Великий письменник Лев Толстой вперше почув про мормонізм приблизно у 1858 році. Через 30 років Суза Янг Гейтс, дочка Бригама Янга, відправила йому

Книгу Мормона. Тоді, через шість років, у 1894 році його відвідав Ендрю Д. Уайт, президент Корнельського університету. Толстой спитав його про “американську релігію” і був здивований тим, наскільки погано Уайт знав про мормонізм. Він сказав: “Якщо народ буде наслідувати вчення цієї Церкви, його прогрес ніщо не зупинить, він не матиме меж. У минулому вже були великі починання, однак вони згасли або видозмінились до того, як встигли досягнути зрілості. Якщо мормонський рух зможе вистояти, не змінившись, поки в ньому виростуть третє й четверте покоління, тоді воно стане найвеличнішою силою, будь-коли відомою світу”.

Стосовно того, що триумф цієї роботи є неминучим, ясно пророкував пророк Джозеф у листі до Вентворта: “Прапор Істини було піднято; жодна нечиста рука не

може зупинити прогрес цієї роботи. Нехай вирують переслідування, нехай об’єднуються погромники, нехай збираються армії, нехай зводяться наклепи, але істина Божа просуватиметься сміливо, шляхетно і незалежно, доки не проникне на кожний континент, відвідає кожний край, пронесеться кожною країною і зазвучить у кожному вусі, доки цілі Бога не буде досягнуто і Великий Єгова не скаже, що роботу виконано”.

У багатьох гімнах святих останніх днів звучить тема “світанку”. Світанок почнеться з неясного світла у східній частині неба, яке поступово світлішатиме, поки не зійде сонце. Так починалось і Відновлення: як світло, яке замріло у східних штатах Америки, світло, яке розсвітається й зараз і буде яскравішати по всій землі і в усіх країнах аж до сходу на Сході Сина—Божого Сина. ■

МІСЦЕВІ НОВИНИ

Гала-концерт, присвячений 25-річчю Церкви в Україні

Тетяна Богдан, Київський Український кіл, Печерський приход

“Вибір, який ми робимо, визначає нашу долю”. Ці слова, сказані Президентом Томасом С. Монсоном на генеральній конференції Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів (“Вибір”, *Ліягона*, трав. 2016, с. 86), могли б служити епіграфом до чудової події—святкування 25-ї річниці ЦХСОД в Україні. Цій знаменній

даті був присвячений урочистий гала-концерт, який проходив 17 вересня 2016 року у Києві у приміщенні Національної опери України.

Брати та сестри почали збиратися задовго до початку заходу. Відчувався радісний та піднесений настрій. Багато хто прийшов раніше, щоб відвідати виставку художніх робіт

членів Церкви, виставлених у холі театру. Там були представлені різні жанри й техніки: картини, вишивка, серветки, плетені гачком, паперові колажі. Це було чудовою прелюдією до концерту.

Присутні також мали можливість пригадати шлях Церкви в Україні довжиною у 25 років, подивившись на великому екрані презентацію з фотографій, зроблених протягом цього часу. Багато хто побачив там себе, своїх друзів, місіонерів, церковних провідників різних років. Ці прекрасні спогади надали теплоти й особливого настрою. Дивлячись на ці старі фотографії, можна було оцінити, який шлях вже пройдено за цей час: від хрищення першого члена Церкви до відкриття Київського храму.

Було приємно почути дружні слова про Церкву від керівника департаменту у справах релігій та національностей Міністерства культури України, Андрія Юраша. Він наголосив на символічному значенні двох знаменних подій—25-річчя

Будівля Національної опери України перед концертом

Старійшина Портер (справа) вітає присутніх

святкування Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів у нашій країні та 25-річчя незалежності України, яке також святкувалося у 2016 році. “Це непростий збіг, він

дуже символічний... Розвивається наша країна і розвивається Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів в Україні—це свідчення того, що ми є частиною європейського демократичного простору”. Андрій Юраш також підкреслив, що без духовного розвитку не буде справжнього розвитку країни. Він процитував слова пророка і президента Церкви Томаса С. Монсона про те, що мир у світі неможливий без миру в кожній душі. Він також підкреслив, що духовне життя України вже неможливе без Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. “Ви—посланці миру і добра”,—сказав він.

Слухаючи теплі слова на адресу Церкви професора, доктора філософських наук, віце-президента української асоціації релігієзнавців, Людмили Філіпович, відчувалося, що її ставлення до нашої організації є наслідком багаторічної дружби та плідної співпраці.

Старійшина Брюс Д. Портер, президент Східноєвропейської території Церкви, також привітав

Ігор та Весна Групман

На виставці перед концертом

Молоді брати і сестри виконали на концерті запальний гопак

На сцені Валерій Бевзюк і Вероніка Педченко

усіх присутніх і нагадав, що плоди віри завжди свідчать самі за себе. 25 років Церква переможно розвивається в цьому куточку світу. “Україна,— сказав він,— випереджає багато країн у питаннях свободи віросповідання. Ваш добродесний спосіб життя показує приклад іншим. Молюся, щоб Божий Дух був присутній на цьому концерті”. Благословення, дані старійшиною Портером, торкнулися усіх—Дух Божий надихав і глядачів і всіх учасників концерту.

Цього разу оперна сцена об’єднала професіоналів і любителів. “Метрополіс”, оркестр Київського академічного обласного музично-драматичного театру ім. Панаса Саксаганського під диригуванням Богдана Пушчака, був запрошений прославляти Господа музикою разом з членами Церкви. Ця дивовижна творча співпраця стала могутнім гімном любові та краси.

Серед славних гостей у залі був український композитор Мирослав Скорик. Його трепетний твір “Мелодія”, який став перлиною сучасної української музики, був виконаний відомим солістом Ігорем

Группманом. Він і його дружина, Весна Группман, зараз мешкають в Америці та є членами Церкви. Вони—лауреати премії Греммі, викладали музику в університеті Бригама Янга та заснували Міжнародний

Учасники концерту

музичний інститут у Роттердамі. У їхньому виконанні скрипки звучали, як божественний спів. “Любов до ближнього—найголовніше, що ми можемо дати Спасителю. Музика—дар людству, промінь світла, який проникає крізь завісу темряви та зворушує наші серця,—сказав Ігор Группман під час зустрічі з членами Церкви наступного дня.—Музика є проявом Святого Духа. Це дар, який даний нам для удосконалення душі, щоб ми могли об’єднати наші душі з Богом”. Саме таке об’єднання і відбувалося під час гала-концерту, залишивши яскраве враження, яке запам’ятовується і глядачами, і виконавцями.

Об’єднаний хор Київського Українського колу та місіонерів Церкви виглядав дуже велично, виконуючи гімни разом з професійним оркестром. Божу красу прославляли юні сестри Київського Українського колу у ліричному танці (балетмейстер—Ольга Гакаленко, музичний супровід: Юлія Добровольська—фортепіано, Жанна Добровольська—флейта, Лука Добровольський—скрипка, Анастасія Трохименко—бандура).

Торкнулися сердець і виступ сольного дуету, Сергія Борисенка та Марлен Арнелл, і виступ хору у виконанні членів Церкви під диригуванням Олени Ніколаєвої, який виконав твір видатного українського композитора Дмитра Бортнянського “Як же Ти славний, Боже, в Сіоні” (цей гімн увійшов до церковного збірника під назвою “Мій Пастир знає”, № 53), і ніжний спів Євгенії Глинської, і виступ Павла Яцюка, який виконав соло на трубі разом з оркестром під керівництвом Богдана Пушак, і сучасний танок молоді Церкви, і запальний гопак. Особливі симпатії викликав виступ призерів чемпіонату світу та Європи, майстрів спорту міжнародного

класу, членів збірної команди України зі спортивних танців на візках Валерія Бевзюка та Вероніки Педченко. Своє захоплення талантом і мужністю цих людей зал висловив довгими, палкими оплесками. У концерті також взяли участь музичні акомпаніатори: Ганна Борисенко, Євген Бобін та Дональд Вуд, які своєю одухотвореною грою надихали сольних виконавців.

Усі музичні номери концерту супроводжувалися великою вдячністю глядачів. У залі була особлива, благоговійна атмосфера, кожен музичний номер супроводжувався захопленими оплесками. Вони були адресовані й тим братам і сестрам, які залишалися за

лаштунками, але без зусиль яких не було б цього чудового свята: Кирилові Похильку, Катерині Сердюк, Юрію Сліпаку та Володимирі Денщиківу.

“І тепер, після багатьох свідчень, які були дані про Нього, ось свідчення, останнє з усіх, яке ми даємо про Нього: що Він живе!”, — з такими заключними словами звернувся до всіх ведучий гала-концерту Павло Богдан. — Ці дивовижні слова пророка Джозефа Сміта підбадьорюють і надихають усіх святих останніх днів. Робота Бога триває. І могутнім підтвердженням цього є розвиток Церкви в Україні. Нехай Царство Бога просувається вперед!” ■

Марлена Арнелл, колишня місіонерка Київської Української місії та Сергій Борисенко, соліст національної заслуженої капели бандуристів, виконали твір Шарля Гуно “О Божественний Викупителю” у супроводі Metropolis Orchestra, диригент Богдан Пушак

Тетяна Богдан під час заходу з сестрами Товариства допомоги

Навчання дітей євангелії—відповідальність батьків

Анжела Шкварко, Київський Український кіл, Печерський приход

У Печерському приході міста Києва у кінці вересня минулого року пройшов чудовий захід, організований президентством Товариства допомоги приходу. Сестри були раді зібратися разом у затишній атмосфері та плідно провести час. Всіх захопила тема уроку, підготовленого Тетяною Богдан—“Батьки—головні вчителі для навчання євангелії дітей”.

Питання щодо виховання дітей завжди цікаві для сестер, оскільки вони розуміють, як важливо мати правильні цінності та будувати добрі стосунки у родині, тому що все це разом впливає на майбутнє дітей. У своєму виступі сестра

Тетяна Богдан звернула увагу на те, що дружня та довірча атмосфера у родині—це чудове підґрунтя для навчання євангелії. Донести істину до серця дитини завжди легше, коли у домі панує мир і любов. Гарний особистий приклад батьків та Святий Дух будуть допомагати дітям почути у необхідний момент необхідні слова. Навчання євангелії—це непростий і довгий шлях, і головне, щоб серце дитини не закривалося, тоді воно легше і швидше зможе прийняти істину.

Сестри разом обговорювали способи рішення конфліктних ситуацій, роздивлялися неправильні методи спілкування. Всі

погодилися з тією думкою, що вміти виховувати дітей—це означає вміти вірно і з любов'ю реагувати на потреби дитини, намагатися ставитися до дітей з розумінням, повагою, слухати їх з душею, навчати самостійності, запрошувати служити іншим.

Ще одна частина зустрічі—майстер-клас Каті Поремської про те, як гарно і навіть весело можна створити різні фруктові страви. Кожна сестра мала можливість створити свою фруктову страву і приготувати її.

Зустріч залишила у всіх чудовий настрій та бажання зробити щось добре для всієї родини. ■

Конференція для майбутніх місіонерів

**Володимир Денщиків, Київський
Український кіл, Печерський приход**

Молодь Київського Українського колу, яка планує служити на місії повного дня, щороку відвідує особливий захід—конференцію майбутніх місіонерів. Ця конференція призначена для натхнення, підтримки та навчання молоді, яка бажає присвятити два роки свого життя служінню Господу, проповідуючи євангелію по всьому світу.

У цьому році конференція була зосереджена на трьох важливих аспектах роботи й життя кожного місіонера: молитві, впливі Святого Духа та важливості Священних Писань.

Навчання молоді було доручено братам, які мають досвід служіння на місії повного дня. Протягом 25 хвилин, присвячених кожній з цих тем, молодь мала можливість ділитися своїм баченням та свідчити про ці

важливі принципи духовного життя. Після навчання сестри-місіонерки, які служать в Українській Київській місії, розповіли про особливості місіонерського життя, стосунки з напарниками та інші аспекти життя місіонерів повного дня. Заключною частиною була сесія “Питання та відповіді”, під час якої молодь могла ставити питання, які їх турбують, та отримати відповіді.

Єпископ Піддубний, який був на зборах, підкреслив важливість подібних заходів: “Такі конференції допомагають нашій молоді зрозуміти істинну перспективу майбутнього та упорядкувати своє життя відповідно до плану Небесного Батька”.

Конференція майбутніх місіонерів—один з багатьох заходів провідників священства колу, призначений підтримати молодь та допомогти їй підготуватися до сприйняття досвіду, який вони отримають під час служіння на місії, проповідуючи євангелію нашого Господа й Спасителя Ісуса Христа.

За останні три роки 45 молодих братів й сестер з Київського колу відслужили місію повного дня. ■

Господь бачить бажання нашого серця

**Підготувала Катерина Серафім,
Українська Львівська місія,
Чернівецька філія**

У нашому приході є чудова сестра, вірність Богу якої служить прикладом для багатьох з нас. Її життєвий шлях—нелегкий, але вона знаходить радість у праведних справах і служінні. Я записала історію навернення до віри сестри Людмили Мільчевської на прохання редакції Новин і представляю її увазі читачів з надією, що вона надихне багатьох цілеспрямовано шукати відповіді на найважливіші духовні питання.

З дитинства мене турбувало питання: чому люди вмирають? Тому протягом всього свого життя я замислювалася над тим, у чому його сенс, якщо всі люди вмирають. І ще—чи зможе людина жити вічно. Відповіді на ці питання я отримала у 60 років, а до того був важкий життєвий шлях. Протягом всього цього шляху я вчилася, аналізувала, читала. На жаль, на початку я не мала можливість вивчати Біблію і розвивалася без віри в Бога, але я розуміла, що Хтось мене спрямовував, тому що я завжди отримувала втіху.

Під час моєї викладацької діяльності, коли діти запитували мене, чи є Бог, я чесно відповідала: “Я не знаю. Але якщо прослідкувати за розвитком Всесвіту, то ви можете помітити, що є “щось вище”, що керує нами, і якщо ім'я цьому Бог, тоді Він є”.

**Ось вони—майбутні
місіонери!**

**Людмила Мільчевська
зі своєю дочкою**

Питання про життя та смерть стало особливо гострим для мене, коли настав дуже важкий період у моєму житті. Я поховала батька, чоловіка, дитину, і потім ще важко захворіла моя мама. Я думала тоді: “Найдобріші й найближчі для мене люди йдуть... Чому так?” Мабуть, ви помічали, що коли наvertsаються сльози, горе та сум, ми частіше звертаємося до Бога, питаючи: “О Боже, де Ти?” У той момент мені було настільки погано, що душа моя особливо сприймала все духовне. І я почала молитися: “Боже, якщо Ти є, то пошли до мене когось, хто б пояснив мені все це...”. Бог почув мої молитви, побачив, що я була готова почути Його та прийняти Його слово. Він дав мені відповідь через місіонерів.

Якось сестри-місіонерки шукали жінку, з якою вони раніше познайомилися. Вони постукали у двері нашої квартири й дізналися від сусідки, що та жінка не мешкає тут. Однак щось змусило їх повернутися ще раз. Тоді двері відкрила я і побачила, що на табличках було написано: сестра Вілкокс та сестра Шулер, а внизу я розгледіла слово “Ісус”. Тоді я зрозуміла, що це і була

відповідь на мою молитву й у цьому моє спасіння. Я сказала їм: “Ви мене шукаєте! Це я молилася Богу і просила, щоб ви прийшли! Я нікуди вас не відпущу”,—і почала плакати. Вони обійняли мене і плакали разом зі мною.

Я запитала у сестер: “Чи є життя після смерті?”

Вони в один голос відповіли: “Так!”

—Це означає, що коли людина помирає, її душа живе?

—Так!

—Я теж так думаю,—сказала я.

Поступово я почала вивчати євангелію та охристілася 1 квітня 2000 року. 6 квітня померла моя мама... Але я вже знала, що буду робити. Я пройшла всі необхідні уроки для підготовки відвідування храму і в липні 2001 року поїхала до храму у Фрайберзі, Німеччина, де виконала всі обряди для себе, а також за свою маму та інших рідних, які знаходяться по той бік завіси.

Я прожила нелегке життя і тільки зараз розумію, що Бог завжди був зі мною. Це Він втішав мене, це Він навчав мене любити та співчувати. Він довго працював зі мною, але знайшов у мені вдячного учня, тому що у мене в серці назавжди залишиться істина, яку Він надав мені через Святого Духа.

Моє прагнення любити Бога помітила моя донька. Під натхненням мого свідчення вона теж охристілася у Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів, а ще через декілька років до нас також приєдналася моя молодша сестра. Все це—великі благословення, які зараз у мене є. ■

НАМАГАЄМОСЯ БУТИ СХОЖИМИ НА ІСУСА

Господь любить тих, хто не лінується

**Давид Е., Українська Київська місія,
Черкаська філія**

Мене звали Давид, мені сім з половиною років, я вчусь у другому класі у селі Сагунівка, Черкаського району.

Я люблю допомагати. Можу забити цвях, відпилити маленьку гілку, прикрутити гайку, колоти молотком горішки. А ще я люблю працювати на городі: саджати, поливати і збирати урожай.

Одного разу до нас приїхала моя бабуся, і ми пішли з нею на город збирати залишки помідорів. На синьоблакитному небі сяяло тепле осіннє сонечко, над нами кружляли птахи, готуючись летіти у вирій. Було тепло і приємно. Ми збирали помідори у відерко, а сухе бадилля виривали і складали у купки. Потім до нас приєднався мій старший брат Веніамін. Він привіз на город візок. Бабуся Світлана складала бур'ян та сухе бадилля на візок, а Веніамін відвозив це на смітник.

Попрацювавши, ми відчули втому та відправилися додому, де на нас чекала смачна вечеря. Коли ми проходили повз ділянку, де росла полуниця, я помітив щось червоне під листям. Це було справжнє чудо—на гілочці висіло три ягоди. Одну полуницю я віддав бабусі, другу—відніс брату, а третю—з'їв сам. Мені було так радісно на серці, тому що ми працювали разом, а ще тому що Господь теж радів. Я знаю, що це маленьке чудо зробив для нас Господь, щоб потішити нас і ще тому, що Він любить тих, хто не лінується. ■

Давид Е.